

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות שמיני - תזריע תשפ"ב ♦ עלון מס': 86

השגחה שבועית

מיהם הכלבים?

הזדמן לי בהשגחה לשהות ביישוב מלא כלבים. אני הולך לתומר ברחוב, ופתאום מתפרץ מולי כלב ענק ומתחיל לשאג. ידעתי שאסור לברוח מכלב ולכן עמדתי. הוא שואג ושואג, ופתאום נעלם. שוב אני עובר ליד בית, לא נכנס לשם, רק עובר לידו, ופתאום כלב צועק חזק. נשמע שהוא כבר צרוד מרוב צעקות. לא הבנתי מה ההתנהגות הזאת. עשיתי לכם משהו? מה אתם צועקים? לאט לאט למדתי, שהכוח של הכלב זו החוצפה שלו. הוא צועק בלי שום היגיון.

הזוהר הקדוש קורא לכלב 'החוצפה שבחיות'. כלב אינו חיה חזקה אלא חיה חצופה, ולכן לוקחים דווקא אותו כדי לשמור על הבתים, כי אנשים מפחדים מחצופים...

יש אדם שהמדרש מדמה אותו ל'כלב' - זהו עמלק. המדרש נתחמא (כי תצא את י"ב) אומר: 'עמלק מורכב משתי מילים - 'עם לק', אומה שבאה ללוק דמן של ישראל ככלב, ולהוטה אחר ישראל ככלב.

רק נבין באיזה מצב הגיע עמלק לריב עם היהודים. בקריעת ים סוף טבעו 900,000 מצרים! (רבינו בחיי על התורה, בשלח) דבר שלא נראה בהיסטוריה, שרבים כל כך מתו בזמן קצר ביותר. כל העולם רועד, ועם כל זה עמלק החצוף מצליח לסחוב אתו 1,000,870,000 איש להילחם עם היהודים (ספר דברי הימים דמשא).

איך זה קורה?

השומרי אמונים אומר פאליטיק בגימטרייה עמלק.

עמלק היה פוליטיקאי מתחכם. כל דבר הסביר בהיגיון רב, והראה שהמצרים בסך הכול לא תכננו את עצמם נכון. אם הם היו מתחממים יותר, הם היו מנצחים. הוא משכנע שהוא יודע איך עושים את זה ולכן כדאי מאוד להצטרף אליו.

הפוליטיקה כיום זה אותה שפה משמ: אם פוטיץ יפציץ כימי, אמריקה תתערב, ואם האוקראינים יעשו ככה, אז גרמניה תתערב, ואם ככה אז ככה, ועוד כל מיני פרשנויות ונבואות למיניהן.

הורי האמת היא שהקבי"ה מנהיג את העולם, אמת מלכנו - אפס זולתו. באה הפוליטיקה ומשטששת הכול.

חברים יקרים, עכשיו זה זמן שכבר אפשר לדבר על זה. לפני שנתיים בזמן הזה התחיל העולם לרעוש עם הקורונה. היו שני סוג אנשים. היו אנשים 'מעודכנים' והיו אנשים 'מאמינים'.

האנשים 'המעודכנים' שמעו כל הזמן מה החכמולוג הזה אומר, הפרויקטור הזה מנבא, הם חיו עם פחדים גוראים, מה יהיה? ואיך יהיה? האנשים 'המאמינים' חיו בעולם אחר, לא נעינו אותם כל התחזיות למיניהן. בזמן שהללו שמעו את כל הנבואות השחורות, הם הכניסו עוד ועוד ללב, שהוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים.

אם היינו עכשיו מוציאים ספר עם כל דברי החזאים, ומציינים מה היה בסוף, היינו רואים בעיניים איך כל הפוליטיקה היא שקר אחד גדול.

חברים יקרים, לטובתכם, גם לגוף וגם לנשמה. דעו שאנשים ששומעים רק את החדשות של 'קו השגחה פרטית' וכדומה, מעדיים שיש להם חיים טובים, חיים רגועים, חיים של שלווה ואושר.

נסו והיווכחו.

שבת שלום ומבורך,

פינחס ספר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

עת לבקש ועת לדבר

צריכים בסך הכול לדבר דיבורים יפים. אלא שאנחנו לא צריכים לעבוד קשה ולחפש את המילים שבוותר תמצאנה חן בעיני מלך מלכי המלכים, וזאת כי חז"ל כבר תיקנו לנו נוסח מוכן של ארבע ברכות בברכת המזון.

בזוהר הק' (ויקהל דף רי"ח) - מובא בחוק לישראל יום שלישי ויקהל, על הפסוק "ואכלת ושבעת וברכת", כתוב: ממה יש הנאה למעלה, שעל ידה יושפע שפע רב? מברכת המזון. מכיוון שאי אפשר לברך בלי לאכול, אלא יש לאכול ולשבע ואז לברך, כך שהאכילה עצמה אינה מצווה, אלא עילה לברכת המזון. וכל מי שמברך ברכת המזון על השבע משמח שם למעלה, והמפרנס לכול משפיע השפעות טובות ומברך את עם ישראל באהבה. כך בימות החול. לעומת זאת בשבת, גם הסעודות עצמן מעוררות שמחה למעלה, ויש שמחה גדולה כשיהודי אוכל לכבוד שבת קודש. אכן, כל ששת ימי השבוע מתברכים מהסעודות האלה.

רבי יוסי אומר: מי שמברך ברכת המזון צריך לכוון לבו בשמחה ובעין טובה, וכמו שהוא מברך בשמחה ובעין טובה כך ייתנו לו בשמחה ובעין טובה. בתנאי שלא יהיה בעצבות כלל. מי לא מחפש ישועות? מי לא רוצה שפע? הנה סוד 'שפיץ' הישועות, מברכים ברכת המזון בכוונה, בשמחה ובעין טובה, וחוכים לכל הישועות בכל עת כהבטחת הזוהר הק', ולא רק שלוש פעמים בשנה.

כתוב בספר החינוך ובדעת זקנים, שבכל ברכת המזון אין אות ה', וזה מפני שברכת המזון מבטלת כל אף וקצף. גם בתוספות לברכת המזון, מ'הרחמן' עד הסוף, וכן ב'רצה' וביעלה ויבוא' אין ה'. רק במקום אחד יש, בייעל הניסים' לפורים - 'טף וישם ביום אחד'. כך אנחנו מברכים את המן הרשע, שכל הקצף והאף ייפלו עליו ועל יורשיו, כן יאבדו כל אויביו ה'.

אבל אנחנו, הזוכים לברך ברכת המזון, נתחזק לברך בעין טובה ובשמחה, מתוך הספר ובמתינות כהלכה, לגרום שמחה למעלה, וכך ישפיעו עלינו משמים רוב שפע ברכה, ישועות ונחמות בשמחה ובעין טובה, אמן כן יהי רצון. (מתוך שיעור 235 בשער הביטחון)

עשיר מיוחד, מוקיר תורה ואוהב חסד, הוא טריליונר בסדר גודל. הכסף אצלו זורם כמו מים, ואם אתה עובר לידו בתפילות, ובפרט כשאומרים 'אתה מושל בכול', הוא מעניק לך באופן טבעי מאה דולר. אם לחשת לו משהו על מצוקה או על קושי, הוא כבר יוסיף עוד מאה דולר. אם יספרו לו שזקוקים להכנסת כלה, הוא כבר מניח לפניך אלף דולר. כך זה אצלו.

הנגיד הענק בא לעיר שלך למשך שנה אחת, וחוף מהמענקים הרגילים יש שלוש פעמים בשנה שבהן אפשר להשיג אצלו חן רב. בכל ארבעה חודשים עם ישראל חוגגים. היום הראשון זהו האירצייט של אבא שלו, אחרי ארבעה חודשים זה האירצייט של אמא שלו, ואחרי עוד ארבעה חודשים זה יום הולדתו. בימים אלו יש ליד הבית שלו תור שמשטרך עד סוף הרחוב והלאה. ליד הפתח עומד הגבאי ומסביר איך לדבר עם העשיר: 'דעו לכם שאם תיאנחו לפניו, תבכו בעצבון לב, תספרו על המצוקות שלכם ותקריאו את כל הקינות מתשעה באב, הוא יתרום לכם כמה מאות דולרים, כמו בכל השנה. אבל זה לא מתחיל להיות מה שיעניק למי שידבר אליו יפה, בלב שמח ובעין טובה, ישבח אותו, יחמיא לו וירגש אותו בדברים שמעניינים אותו. אני מציע לכם לחשוב היטב איך ומה אתם הולכים לדבר! נכנס יהודי הלבוש בצורה מכובדת, ומשבח אותו בשמחה ובטוב לבב: על הטובות הגדולות שהוא עושה לכלל ישראל, על מוסדות התורה שהוא מחזיק, וכמה שהוא משוכח ומפואר בפי הכול, על שזוכה להציל רבבות יהודים ממצוקותיהם, והכול בסבר פנים יפות. ועוד כהנה וכהנה... כשיצא, הוא מספר לגבאי בסוד שקיבל מאה ושמונים אלף דולר במזומן...

עכשיו כל האחרים הולכים ללמוד היטב את אומנות הדיבור, כי הם שמעו שביום הולדתו של העשיר, שיחול בעוד ארבעה חודשים, הוא יתרום בכפלי כפליים...

משל זה עדיין רחוק מאוד מהגמשל, כי אוי ואבוי היה לנו לו יכולנו לבקש מבוראנו רק שלוש פעמים בשנה.

חגי הנביא כותב בפרק ב': "לי הכסף ולי הזהב נאום ה' צבקות". כדי לזכות בשפע הגדול שרוצים להשפיע עלינו מלמעלה, אנחנו

הצטרף גם אתה לרבבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארח ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 00-330-3900-489 • מבלגיה 00-380-844-28

מדרום אפריקה 07-551-8521 • מארגנטינה 03-3988-4031 • מאוקראינה 00-380-947-100-633 • קו לנשים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

דו"ח עירייה, זו טובה או רעה?

מספר הרה"ח ר' מרדכי מלאכי שליט"א:

ידידי משמש כבר עשרות שנים כמנהל מצליח של ארגון חסד רב זרועות, אשר מטבע הדברים מעסיק עובדים רבים בדרגות שונות. באחד הימים קפץ עליו רוגזה של תביעה מנופחת חסרת בסיס. אחד העובדים שסיים את עבודתו בארגון, הגיש תביעה בסכום של כמיליון ש"ח, בגין תנאי עבודה והטבות שונות, שלדבריו נשללו ממנו במהלך שנות עבודתו. ככל הנראה, התובע תכנן את התביעה שנים רבות קודם לכן, והכין את המסמכים והעילות שבאמצעותם הוא יתבע את המוסד בבוא היום.

לא כן המוסד, אשר אמנם מתייק כל מסמך, אך לא בצורה כה מסודרת ואדוקה, המאפשרת למצוא בקלות כל פיסת נייר של כל אחד מעשרות העובדים הקבועים והמתחלפים במשך השנים. כך קרה, שלמרות שהתביעה היתה משוללת יסוד לחלוטין, היה ידיו במצב מאוד לא נעים, בהגיעו לבית הדין.

התובע שולף מסמך אחר מסמך להצדיק את תביעתו, ואילו לידידי חסר המסמך החשוב ביותר, והוא חוזה ההעסקה, עליו חתם העובד עם קבלתו לעבודה. החוזה הזה, שבו רשומים בצורה מדויקת תנאי העבודה והשכר עליהם חתם העובד בעצמו, עשוי לשמוט לחלוטין את הבסיס לתביעה. לידידי היה ברור שמסמך חשוב זה קיים היכן שהוא, אך למרות כל המאמצים, לא הצליח לאתר את מיקומו בין עשרות הקלסרים שבמשרדי הארגון.

הדיונים נמשכו כמה שנים. ידידי מנסה להוכיח את צדקתו, ונאלץ לשם כך לעשות שימוש במסמכים שהציג התובע בבית הדין, ולהוכיח מתוכם כי התובע מנסה לעשות עושר ולא במשפט, ולזכות בהון לא לו.

גם הדיינים אינם תמימים. הם קלטו את רוח הדברים, אך ללא הוכחות, לא ניתן לדחות את התביעה. לאורך כל הדרך ביקשו הכול לראות בעיניהם את המסמך הקובע, המכונה 'המסמך הראשוני'.

אחרי כמה וכמה דיונים הגיע השלב המכריע. הדיון שבו יצא הפסק לאור. ידידי אובד עצות ותוהה, מהיכן ימציא את המסמך החד משמע, לפיו אינו חייב מאומה לתובע. מסמך שנחתם לפני שנים רבות. הן הוא כבר עשה כול שביכולתו. נראה שיש כאן משהו שמימי, שגרם להיעלמות המסמך מתוך המשרד המסודר. בשלב זה הוא עוזב את כל ההשתדלויות ופונה לבורא עולם המפענח נעלמים, בתפילה שיעזור לו. אין אף אחד בעולם שיכול לעזור. רק הוא.

ביום סגרירי אחד, בחודש אדר א', באותו יום שבו מבקש בית הדין לקבוע עוד דיון משמעותי מאוד בתביעה, מקבל ידידי טלפון ממספר לא מזוהה.

הוא עונה לשיחה, ומעבר לקו נשמע קולו הבס של פקח מעיריית ירושלים. זה מבשרו בשמחה לא מוסתרת, כי הוגשה נגדו תלונה על פינוי פסולת בנייה באתר לא מסודר.

ידידי מגרד בפדחתו ולא מצליח להבין, מה לו ולפסולת בנייה? הארגון שלו ממוקם בבניין משרדים חדיש ומרווח, שבנייתו נסתיימה לפני מספר שנים, וכל שיפוץ לא מבוצע בו בימים אלו.

ידידי מנסה להבהיר לפקח את העובדות הפשוטות הללו, אך כדרכם של פקחי עירייה אשר לעולם אינם טועים, הוא מבהיר כי ברי לו שהפסולת שייכת לו, והדבר כלל לא נתון לוויכוח. כאשר ידידי מנסה להבין מניין לו לפקח הנחרצות הזו, הפקח מגלה את אזנו כי העירייה מצאה לה מי שיחטט בין הערמות, עד שמצאו כמה מסמכים שנשאו את שמו של הארגון.

התברר שהתלונה היא על הכתובת הישנה של הארגון, מקום בו היו משרדי הארגון ממוקמים בטרם היכנס לבניין החדש הנוכחי.

אבן גולה מעל לבו, והוא מסביר לפקח בטוב טעם, שהוא פינה את הנכס כבר לפני כמה שנים ויש לו הוכחות מסודרות על כך. הפקח

מנחה במניין

מספר ר' יעקב מירושלים: נסעתי באוטובוס בתוככי העיר ירושלים. תכננתי להגיע ליעדי הרבה לפני השקיעה, אך הקב"ה סובב את האוטובוס כך, שהוא הזדחל לו בתוך כבישים פקוקים. השעון עשה את שלו, וכאשר נותרו חמש עשרה דקות לשקיעה, הבנתי שאני זקוק לישועה כדי להתפלל מנחה במניין. בסמוך למקום עמדו של האוטובוס היה בית כנסת. ביקשתי מהנהג שיפתח לי את הדלת כדי שאוכל לרדת, אך הנהג טען שאסור לו לעשות זאת. החוק אומר שרק בתחנה אפשר להוריד נוסעים, ואם תופסים אותו עובר על החוק הוא צפוי לקנס.

אני עומד ועיניי כלות. השמים כבר נצבעים בצבעי בין הערביים, השמש מתקדמת, ומאין יבוא עזרי? עזרי מעם ה'. רק הוא יכול לעזור לי.

פניתי בתפילה לקב"ה וביקשתי: אני רוצה להתפלל מנחה בזמן, במניין. אנא, אתה כול יכול, תעזור שאוכל להתפלל. עוברת דקה, והנה, מצד ימין של האוטובוס עומד עוד אוטובוס שתקוע בפקק. שני הנהגים של האוטובוסים הפקוקים מוצאים את עצמם אחים לצרה. הם מבקשים לשוחח זה עם זה, ולשם כך הנהג פותח את דלת האוטובוס. ברגע שאני מבחין בכך, אני משתחל במהירות מבעד לדלת הפתוחה ויוצא לכיוון בית הכנסת הסמוך.

ברוך ה', הספקתי מנחה בזמן ובמניין.

(הביטחון היומי, יום ראשון פרשת ויקרא תשפ"ב)

שכל עקום

מספר יוסף חיים מבית שמש:

השתתפתי בשבע ברכות שערכו לבנו של רב חשוב בבית שמש. היה אז ברשותי בלוטוס יקר, ובזמן השבע ברכות חיברתי אותו למטען והכנסתי אותו לשקע להטענה. בסיום השבע ברכות אני ניגש לשקע, ומגלה אותו ריק. מישהו ראה את הבלוטוס עם המטען, ומשום מה חמד אותו לעצמו. הסתכלתי סביבי כהלום רעם, וראיתי שיש עינינת מכוננת לאזור השקע. שמחתי מאוד, וביקשתי מהאחראי שיאפשר לראות את הצילום של האזור בזמן האירוע, כך שאוכל לראות מי לקח את הבלוטוס. האחראי הסכים ועד מהרה גיליתי את האשם. יהודי מבוגר בעל מראה מוזנח, ניגש אל השקע ומוציא את המטען והבלוטוס.

חשבתי לעצמי, בוודאי פחו עליו יצרו. איני כועס עליו, אבל ברצוני לקבל את רכושי בחזרה. התקשרתי לרב של בית הכנסת - בעל השמחה וביקשתי שיסייע לי, ואולי שידבר עם ה'גנב', אבל הרב אמר שיהודי זה מוחזק בכשרות, וכל הסיפור לא נראה לו בכלל. בקשתי שייתן לי מספר פלאפון שלו. ענה לי הרב: "אין לו פלאפון. אם תרצה להשיג אותו, תוכל להתקשר לחבר שלו, ולנסות לברר אולי הוא נמצא לידו."

קיבלתי את מספר הפלאפון של החבר. ניסיתי לתפוס אותו פעם אחר פעם, ורגע לפני שהתייאשתי הוא ענה לי

ואמר, שהחבר אותו אני מחפש לא נמצא לידו.

למחרת אני מקבל טלפון מהרב של בית הכנסת.

"אני מזמין אותך אישית לבוא לשמחת

השבע ברכות של בני, ואז אחזיר לך

את אבדתך."

התברר, שמעשה שהיה כך

ממשך להקשות: "הרי יש בידינו ניירות המוכיחים שזו פסולת שלך. מה אתה חושב, שאני משועמם? תביא לי כתובת שלך ואני אשלח לך את המסמכים שמצאנו".

ידידי מוסר את הכתובת. עובר זמן מה, ועוזרו של ידידי מתקשר אליי, היסטרי כולו. "מאיפה השגת את זה?" "מה זה 'זה'? מאיפה השגתי את זה?"

"נו, את מה שהגיע אליי", עונה העוזר המסור.

ידידי מתחיל להסביר לעוזרו, שהוא בכלל לא מאושר עם המסמכים שהגיעו. לא מספיק לו עם התביעה של העובד, והנה עכשיו נוחת עליו פקח של העירייה, שגם לפניו הוא יצטרך להצטרך עד שיבינו שהוא אזרח שומר חוק.

"כבוד המנהל!" כאן עובר העוזר מטון גבוה לצרחה של ממש... "האם כבודו יודע מה יש במסמכים שנשלחו אלינו? לא פחות ולא יותר, מאשר העתק מההסכם המקורי שכל הארגון מחפש כבר כמה שנים, 'המסמך הראשוני!' לפיו נוכל להוכיח לבית הדין, שאין כל שחר לתביעתו המנופחת של התובע".

ידידי מנתר ממקומו. הוא חוזר חיש אל הפקח ואומר לו, "אין בעיה עם הדו"ח, רק תדאג שלא יפנו את האשפה מהמקום. אני תיכף מגיע לטפל בעניין בעצמי!"

בצעדי ריקוד פנה ידידי אל השכונה המרוחקת בה שכנו משרדי הארגון בעבר. שם בסמוך המתינה לו ערימת פסולת, שבתוכה מוכנה עבורו תיקיית ניילון, ומתוכה מזדקרים בגאון המסמך המבוקש, ועוד כמה וכמה מסמכים הקשורים להעסקתו של אותו עובד לשעבר, מה שייתר לחלוטין את המשך הדיונים בבית הדין.

מתוך פליאה רבתי נכנס ידידי בשערי המבנה ופנה למנהל המוסד ששוכן בו כיום, ושואל לפשר העניין. המנהל לוקח אותו לסיוור קצר בבניין, ומלווה אותו לכיוון חדר שמשמש כמחסן. מתברר שכאשר הארגון עבר דירה, הוא הותיר במקום בטעות מחסן עמוס בקרטונים עם ניירת...

"אם כן", שואל ידידי, "למה הושלכה כעת בדיוק הניילונית הספציפית הזו?"

"כי היא לא היתה בתוך קרטון..."

כך סיבב מסבב כל הסיבות, שניילונית זו שהעלתה אבק במשך שנים, תושלך החוצה בדיוק ביום המתאים, יחד עם פסולת בנייה, כדי שהפקח ישים לב אליה, וכך קיבל ידידי את הטלפון המופלא ברגע הנכון לו, שנים אחרי שעזב את המקום. ברוך השם.

(יום ראשון פרשת כי תשא תשפ"ב, לילה, סיפור מס' 4, מספר סיפור 25580)

מזונות קצובים

מדבר אליעזר גוטפרב מבית שמש. יום אחד נכנס יהודי לחנות האלקטרוניקה שבבעלותי, וקנה מצלמה בשני תשלומים. הוא נתן לי שני צ'קים, והעסקה נסגרה בשעה טובה. והנה כעבור חודשים ספורים הוא נכנס אליי לחנות, ומודיע לי שהצ'קים לא נפרעו.

מזר. אני לא נמצא כאן בעמדת חלוקה. התשלום על המצלמה הוא חלק מהפרנסה שלי, ולכן אמרתי ללקוח שאחפש את הצ'קים. חיפשתי, לא מצאתי, ובנייתיים הלקוח שאל רב אם הוא חייב לשלם לי באופן אחר, והתשובה היתה שהוא לא חייב.

הצעתי לתת לו צ'ק בערבות, כדי שאם הצ'קים ייפרעו בהמשך הוא יוכל למשוך את כספו בחזרה. אבל אותו יהודי הודיע שהוא מקיים את הפסק ואינו משלם שוב. גם רב ששאלתי בעצמי, אמר לי שיתכן בהחלט שהלקוח אינו חייב לשלם לי.

היה לי אכפת מאוד מכל הסיפור הזה, אבל התחזקתי באמונה וביטחון שכל מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה.

כעבור שבועיים איבדתי את כרטיס האשראי שלי, ולכבוד האירוע הפכתי את כל הבית. בחיפושי הקדחתניים אני מרים את המזרן בחדרי ומגלה שם אוצר בלום. שני הצ'קים האבודים וגם שבעת אלפים שקלים במזומן. מה זה עושה כאן? איך הגיעו לכאן כל הכספים האלו? איני זוכר. הרגשתי איך משמים שמחים עם ההתחזקות שלי, חימנו לי את האבדה של הכרטיס אשראי, כדי שלא אצטרך לחכות עד ערב פסח, שאז ירימו את המזרן כדת היום, אלא כבר עכשיו מצאתי את האבדה בתוספת נכבדה ומשמחת.

(יום ראשון פרשת ויקרא תשפ"ב, לילה, סיפור 2 / סיפור מס' 26037)

היה: בשמחת השבע

ברכות הסתובב ילד אוטיסט

כבר שמיעה. הילד סימן שהוא

רוצה את הבלוטוס, והיהודי המבוגר

רצה לעזור לו. הוא חשב שהבלוטוס הוא

מכשיר שמיעה של הילד. הרגע שבו הוא

מוציא את הבלוטוס מהשקע הוא הרגע שראיתי

מתועד במצלמה, אבל את ההמשך, כשהיהודי המבוגר

ניגש לילד להגיש לו את הבלוטוס, לא רואים. הילד סירב

לקחת את הבלוטוס, כי הרי אין זה מכשיר השמיעה שלו, ומכיוון

שכך החליט המבוגר להניח את הבלוטוס באחת המגירות בבית

הכנסת, ובהמשך להחזירן להורי הילד.

עתה מצאו את הבלוטוס במגירה, ואני מתכבד לבוא ולשמוח

במצאת אבדתי.

עד עכשיו אני נרעש מהסיפור הזה. איך אפשר לטעות כל כך,

כמה צריך להתאמץ כדי לדון לכף זכות. הרי לא היה עולה בדעתי

שאדם יחשוב שהבלוטוס הוא מכשיר שמיעה וירצה לעזור לאיזה

ילד, כשהוא בטוח שזה שלו... זה הרי נשמע דמיוני לגמרי!

הקבי"ה ריחם עליי שלא פגעתי באותו יהודי, וזימן לי את הרב של

בית הכנסת, שזה לימד אותי לקח לכל החיים איך לראות טוב.

שמעתי מאחד מגדולי ישראל שאמר, שבשביל זה יש בעולם

'שכל עקום'. לפעמים צריך ממש לעקם את השכל, ובלבד שנדון

את חברנו לכף זכות.

(יום שני פרשת ויקרא תשפ"ב, לילה, סיפור 4 / סיפור מס' 26059)

היכון לקראת אלוקין

מדבר יהודי מירושלים. נכנסתי להתפלל מנחה בבתי אונגרין, ורציתי ליטול את ידיי כהלכה לפני התפילה. אך בברור שם לא היו מים. ניסיתי לבקש מים מהשכנים, וגם להם לא היו. כל הברזים בבתי אונגרין הכריזו על שביתה. מה עושים כשיש הפסקת מים בכל השכונה? עמדתי והתפללתי לה' מעומק הלב, שיזמין מים לכל המתפללים, שיוכלו ליטול את ידיהם לפני התפילה.

מיד כשסיימתי את תפילתי, ואשא עיניי, והנה באר מים! רכב של חברת הגיחון התקרב לעברי. ניגשתי אל הנהג ואמרתי לו בבדיחות: "תעשה טובה ותפתח את המים, כדי שנוכל להתפלל מנחה".

הנהג נענה והוציא מיד בקבוקי מים לכולם...

(יום חמישי פרשת פקודי תשפ"ב, לילה, סיפור 3 / סיפור מס' 25989)

פינוק משמים

הסיפור הבא הוא סיפור של מפונקים. אנשים אמרו לי שזה לא חינוכי לפתור סיפור על בחור ישיבה, שמוכן לאכול בארוחת הבוקר רק ממרח חוממוס. אמנם החוממוס הוא בריא, יש בו חלבונים ועוד כמה ערכים תזונתיים, אבל בחיים צריכים לדעת להתגמש. בכל זאת, אני מספר את הסיפור, כדי שתדעו שה' עוזר אפילו למפונקים. וגם עלי לעבוד על עצמי וללמוד להסתדר, הקבי"ה עוזר שעד שזה יקרה, אוכל גם כן להסתדר.

אני בחור בן חמש עשרה מחיפה. אוכל בארוחת הבוקר לחם עם חוממוס. רק זה מה שטעים לי. בכל יום מביא לעצמי מהבית לחם מרוח בחוממוס, והכול טוב ויפה.

באחד הימים שכחתי להביא את הכריך. לא עלה בדעתי שום רעיון, מניין אשיג חוממוס. התפללתי לה' ואמרתי: ריבוננו של עולם, אני רוצה לעבוד אותך וללמוד בריכוז, אנא תסדר לי חוממוס.

אני נכנס לחדר האוכל, והנה על השולחן יש קופסא של ממרח חוממוס! שאלתי את חברי, "איך הגיעה לכאן הקופסא?" והוא אמר: "בטעות קנינו לשבת שתי קופסאות של ממרח חוממוס, ואבי הציע שאביא את החוממוס המיותר לישיבה, ובחורים ייהנו ממנו בארוחת הבוקר".

תודה לך ה' שאתה מפנק אותי.

(הביטחון היומי, יום ראשון פרשת ויקרא תשפ"ב)

שאלה פרטית

שאלות ותשובות באמונה, בטחון והשגחה פרטית

דויעים דברי רבינו בעל החובות הלבבות, שמי שבטוח בזולת ה' מסיר ה' את השגחתו ממנו ומניח אותו ביד מי שבטוח עליו. שאלתי: כשיש שני שותפים, האחד בטוח בה' והשני הוא בגדר מי שבטוח בזולת ה', האם במקרה הזה מסיר ה' השגחתו מעיסוקם המשותף?

שאלה מספר 38 א. ד. מנבי ברק

זאת למודעי, שבהוראות למעשה בכל ענייני אמונה וביטחון צריך כל אחד לקיים לעצמו 'עשה לך רב'. התשובות שמתקבלות מהקוראים החשובים, הן אך ורק כדי לדון ביחד בסוגיית הביטחון, אבל להוראה למעשה שכל אחד ישאל את רבו.

משפיע חסדים

הרב יהודה גבירצמן מבית שמש, הרב שמעון רוטמן מבית שמש הרב יאיר חיים כהן מבית שמש: גישתך היא, שבאם שותפך אינו בטוח בה', בגינה ה' מסיר את השגחתו מהעסק המשותף. ההיפך הוא הנכון - "מידה טובה מרובה" - אתה כבעל ביטחון, משפיע ברכה לשותף. אפשר להמליץ את הפסוק 'הבוטח בה' חסד יסובבנו' - חסד מסובב גם את כל הסובבים אותו. טוב לצדיק טוב לטובו. (בהנחה שהשני אינו רשע אלא יש לו חסרון בביטחון, דאם לא כן יכול להיות אוי לרשע וכו'). במסכת תענית (כז) מסופר על רב שמואל, שהיו מקפידים את הדרך בגלל שהיה שם קיר רעוע, אך כשהיה רב אדא בר אבהא אתם לא חששו מלעבור תחת הקיר, משום שמגינה עליהם זכותו של רב אדא. אנו למדין מכך, שמי שיש לו זכויות מגן ומשפיע על סובביו. מוסיף בזה הרב אהרון בייפוס מרכסים: שמעתי בשם הגה"צ ר' אליה לופיאן זצ"ל, שהיה ממליץ לפני הימים הנוראים להתחבר לראשונים כשרים, שזכותם תגן. אותו דבר הוא לענייננו: מי שמחובר לבעל ביטחון מושפע בזכותו. אילו הרב יוסף פריד מביתר עילית מצטט לנו מספר פרי צדיק (משפטים ח): "שאין חוק וקצבה של אחד דומה לחברו, ולכל אחד קוצב השי"ת מוונת הנצרך לו, ויכול להיות דלחברו אינו לחם חוקו, והחיבור אחד לחברו יכול להזיק לו".

הרב דוד לייפער מירושלים: מי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות. עתה תפקידך להשפיע ביטחון על שותפך ולהאיר את עיניו, שרק הקב"ה זן ומפרנס, ויש לבטוח רק בו ולא בזולתו ח"ו. ייתכן שלתחילה ראוי לחפש שותף יהודי ירא שמים ובעל ביטחון, אך מהתגלגלות העניינים כך, יש להשפיע על השני בדרכי נועם.

הייפלא מה' דבר

הרב שמעון ביטון מירושלים, הרב דוד בוקר מצפת והרב ישי לוי מקרית צאנז-נתניה: יש דברים שקשה להבינם, אך הקב"ה הוא כול יכול, הייפלא מה' דבר, באותו עסק עצמו יכול שותף אחד להרוויח השני להפסיד. אין אדם נוגע במוכן לחברו, כל אחד יקבל את הראוי לו מהשמים. אך זה יכול לקרות? במתיקות לשונו מבידי הרב גמליאל הכהן רבינוביץ מבני ברק: בגמרא מציינו הרבה פלפולים ונידונים בעניין שותפים. (לדוגמה במסכת

שאלה לעלון 88

יש אנשים שר"ל מתמודדים עם קושי מסוים, ונראה שזו היחבילה שלהם לכל החיים. כגון בהתמודדות עם מחלה כרונית שאין לה רפואה, או מי שקשה לו להתפרנס, או שאין לו נחת מילדיו. שאלתי, האם עליו להתחזק על ידי שישלם עם המצב, או שעליו לשאוף שהמצב ישתנה לטובה ולהתפלל על כך.

א. פ. ממודיעין עילית

מסירת שאלות ותשובות: בקו הטלפון פרטית 02-30-11-300 02-30-11-300 שעות 5:3 (לאחר בחירת השפה) [מן ההקלטה מוגבל ל-3 דקות] | במייל T023011300@gmail.com | בפקס 02-6599189 תשובות יתקבלו רק עם שם מלא ושם עיר עד יום ראשון פרשת מצורע. שם השואל יכתב בראשי תיבות ושם עיר.

השפעה פרטית

העלון שלכם מאוד מיוחד! אני קורא את העלון מתחילה עד סוף, וכשמסיים מרגיש אכזבה על שבכר גמרתו. אולי תוסיפו עוד עלונים עם עוד סיפורים... העלונים נותנים הרבה חיזוק באמונה וביטחון.

מצד התקלים

לאחד מבני ביתי הייתה בעיה רפואית רצינית. הרופאים הכינו אותי לגרוע מכול. הבטחתי לתרום עלונים עבור 40 בתי כנסיות, ובאופן פלאי, בזכות הפצת האמונה, השתפר הכול לטובה, והבעיה עברה כלא הייתה.

מצד המותנים

קח גם אתה שותפות קבע בהפצת האמונה בעולם

ותזכה להבטחת הזוהר למזכי הרבים: בניים ובני בניים יראים ושלמים התקשר עכשיו

לקו השותפות 02.6313.742

העברה לבנק | משלוח בדואר בעמדות נדרים | לאומי סניף 902 | ת.ד. 5475 | פלוס על שם חשבון 57390056 | ירושלים | 'שער הבטחון'

הנצחה פרטית

לזכות עידן ישראל בן טרז אסתר ודוג' איריס נועה בת סוליקה יוז"ח שיחיו

לע"נ הר"ר ר' בן ציון ב"ר גרשון אבגודר ז"ל עלה למרחק ליד אור תשס"ב

ובן הר"ר ר' אברהם קלצקין ז"ל עלה למרחק ליד אור ב תשע"ט יחי זכרם ברוך

עלונים ל-50 בתי כנסת

בעולם עם להצלה במימון הידיה

עלונים ל-45 בתי כנסת

לזכות יעקב אברהם בן מל נעמי, חני חנייה בת דליה, וכל ילדיהם, להצלה בעבודת ה' ונבל העיניים.

עלונים ל-40 בתי כנסת

משה בן מלכה להצלה בכל העיניים, ולזכות שמואל צבי בן יטל קענבל להצלה בכל העיניים.

בעולם עם לרפואת הגוף והנפש ולבריאות לב"ב ולכל הילדים, והצלה בכל העיניים ברחמי ובגשמיות.

בעולם עם החלשות נפשות ולזיווג הגון וס"ד בכל העיניים.

יעליא בן ליאור ורות בת עמוס לבנין עדי עד דורות ישרים ומבורכים ושחיווג יעלה יפה והצלה בכל העיניים.

לזיווג הגון והידיה בת רוינה בקרוב ממש ובריאות והצלה לכל המשפחה.

שילת בת תקווה לזיווג הגון.

החלמה מהירה לילדות חיה מרים בת אסתר, ולך הנולד, שנכחה להכניס לביתו עתה ובזמנו ולגדלו בנחת אושר ובריאות.

המעוניינים להפיץ את העלון מוזמנים להתקשר למשרד ההפצה

בטלפון 02-5866-075

מענה אנשי בין 13:00-15:00

פיתח והעמיד דודקה בל שנת 1987 והשתתף בחזון אילנים בס"ד

משלוח העלונים יהיה ללא תשלום למפיצים 250 עלונים במחלה

במצב קבוצות חלקה א 20 עלונים במחיר משלוח בלבד

מייל לשליחת סיפורים: A023011902@GMAIL.COM

העלון יוצא לאור גם באידיש ואנגלית

לקבלת העלון במייל 7- T023011300@GMAIL.COM

נקודה מתוך שיעורו המופלא של

הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מליקווד

הכול תלוי בלב שלך

להידרדרות.

ברדי הוא עובדא - לפני שנים רבות חליתי במחלת לב, מחלה מסוכנת. הרופאים אמרו שאין רפואה למחלה זו, וכל עוד שחיים צריכים להתמודד עמה. ביקרתי אצל רופא מומחה בניו ג'רסי, וגם הוא אמר את אותו הדבר. הרופא היה יהודי. שאלתי אותו, אם במידת הביטחון אני יכול לרפא את עצמי. הרופא ענה לי: בודאי, זאת הרפואה היחידה שיכולה לעזור לך.

באותם ימים היה לי כאבים נוראים וחולשה אדירה, עד כדי כך שלא היה בכוחי להסיר פקק של בקבוק.

נקטתי ברפואה אשר בידי - הכול תלוי בלב. בשלב הראשון רשמתי בפנקס את כל הניסים שכתבתי שהיו לי מעודי. לאחר מכן התחלתי לחזק את עצמי - אל תשתטה, אין לך כלום, הכול דמיונות. בדברים אלו הורדתי את הפחד והמתח. בניגוד לתחזית הרופאים, אחר כחודש עבר הכול. עד היום, וכבר חלפו שנים רבות, אינני סובל כלל מאותה מחלה.

ומעניין לעניין באותו עניין - מעשה נפלא מאוד. הגיע אלי אברך וסיפר, שגילו אצלו את המחלה הנוראה. התחלתי לאבחן יחד אתו איך קרה שדבר הזה, שחלה במחלה כה נוראית. וכך שאלתי אותו: יש לך בעיות בחיים? שחלה במחלה כה נוראית? וכך משהו מרע לך? והוא אכן סיפר: יש לי בוס שצועק עלי, מבייש אותי ברבים ועושה לי בושות נוראיות. המלצתי לו ללמוד את הספר "קצאת השמש בגבורותו" המדבר במעלת הביציות.

ואכן הוא עשה כעצתי. ומשריפה את ליבו, באה לו רפואה. ממש היום הגיע אלי אברך ואמר לי: 'הרב מנדל, אני לא מסוגל עוד'. בבית כל היום מתכיינים ורוטנים - זה לא בסדר, וזה לא בסדר. ממשך האברך ואומר - אין עם מי לדבר, מיום ליום המצב נהיה יותר גרוע. הבית שלי מלא בעצב, אין שמחה. המלצתי לו ללמוד חובות הלבבות שער הביטחון. שם הוא מצא תקווה. לא עבר הרבה זמן והוא ראה שיפור.

אכן, הכול תלוי בלב. מידותיו של אדם בנות את האדם. לטוב ולרע. כאשר עוסקים בביטחון ובשמחה, ברוגע ובשלווה, כל הצרות חולפות ועוברות.

יש אנשים שסובלים הרבה צרות. לרוב המפתח לישועה נמצא בידם, ונכון יותר - בלבם, ולא רק זאת אלא שהם כמו ידיהם הכניסו את עצמם למצב הבישי.

פנתה אלי אישה קשת יום, מסכנה מאוד. היא סיפרה על דיון בבית משפט שעומד להתקיים בענייניה. תובעים אותה על כל מיני דברים. לרשות התובע עומדים כל האמצעים, הוא שכר את מיטב עורכי הדין. על דיון זה עומד כל עתידה. על פניו היה נראה שהמצב גרוע מאוד, והתביעה תגרום שהיא לא תזכה לראות שוב את ילדיה, זאת מלבד נזקים כספיים שיבואו עליה.

אמרתי לה: הכול דמיונות, הכול שטויות. אינני מפחד מבית המשפט. עורכי דין שווים בעיני קלליפת השום. מובטחני שיהיו ניסים, והכול יתהפך מהקצה לקצה.

האישה נרגעה, הדברים התיישבו על לבה. שוב כבר לא פחדה מהמשפט הצפוי.

ואכן כן היה, שעות שנעשתה מצד הקטגוריה, הפילה את כל התיק. והיא לא ניזוקה כלום.

מניין ידעתי זאת?

כלל נקוט בידי מבית נובהדרוק: "הכול תלוי בלב האדם". אם מפחדים מהשופט - יש מה לפחד. אם לא מפחדים - אין מה לפחד. כאשר מסירים את הפחד מהלב, שום בריה לא יכולה להזיק.

דבר זה גם ידוע בעולם הרפואה. כאשר בן אדם רק נכנס בשערי בית החולים, עוד לפני שרופא כלל אבחן אותו, לחץ הדם מטפס ונוסק. הפחד "מי יודע מה עומד לקרות" כבר מזיק. הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל לא היה מסכים שיעשו בדיקות, אם אין צורך מוכרח. אם מרגישים טוב, למה לחפש צרות. ואומרים שפעם אחת שבתו הרופאים למשך שבועיים, ובשבועיים אלו ירדה התמותה בשלשים (!) אחוזים.

מקובלני מרבותי: "לא למהר לבית הרופאים". בודאי כאשר צריכים 'באמה' ללכת לרופא אין להתעכב, והשואל דובר זה כשופך דמים. אך דברינו נוסבים על מיוחדים למיניהם שעל גבול הדמיון. דברי הרופא מעלים את המתח והפחד וגורמים